

Λίγο ή πολύ τα είπαμε και πέρσι. Ότι, δηλαδή, τα Χριστούγεννα είναι το έθνος των παιδιών. Οι ενήλικες τα βιώνουν παρελκυστικά, ενίοτε και καταχρηστικά.

Κυριαρχεί, έτσι, η πλασματική εντύπωση της ζωής, η παραμυθένια. Η χαρά της συναδέλφωσης, η γλυκιά αφέλεια του Αη Βασίλη, η εντύπωση ότι η νέα χρονιά θα αλλάξει όλα τα άσχημα.

Τα Χριστούγεννα, από θρησκευτικής πλευράς, δεν διακρίνονται για την οικουμενικότητά τους. Μόλις 2,81 δισ. από τους κατοίκους του πλανήτη είναι βαπτισμένοι, τυπικά έστω, Χριστιανοί, ένα ποσοστό της τάξης του 31,7%.

Για όλους τους υπόλοιπους, τα Χριστούγεννα, είναι περίπου ότι για τους Χριστιανούς, τα γενέθλια του Βούδα. Τίποτα δηλαδή. Πέρα από τη θρησκευτικότητα των ημερών, που συνοδεύονται από αντιδράσεις

ακραίου τύπου (βλέπε π.χ. Μητροπολίτη Καλαβρύτων, αλλά αν μη τι άλλο, η Ορθοδοξία δεν έκαίγε αιρετικούς, ούτε συνέτασσε κατάλογο απαγορευμένων βιβλίων - Index Librorum Prohibitorum), είναι διάχυτο το εορταστικό πνεύμα.

Ανάλογα με τις εποχές αυτό το πνεύμα, παίρνει μορφές διάφορες. Στις μέρες μας, τυχαίνει να είναι περισσότερο αγοραίο από ποτέ.

Τεράστια συμβολή σε αυτό το κλίμα είχαν, έχουν τα πολυκαταστατήματα λιανικής. Όχι ότι δεν ήταν στο παρελθόν, αλλά τώρα πια, είναι μια ασύμμετρη, μια ανισόρροπη, εκτός κάθε Ελληνικού μέτρου, πραγματικότητα. Διαμορφώνουν μια νέα καταναλωτική συνείδηση, έναν νέο τρόπο ζωής, όπου οι οικογένειες περνούν τις γιορτάδες, αλλά και τις σχόλες μαντρωμένες σε εμπορικά κέντρα.

Σαν να μην ζούμε τη ζωή, σαν να την καταναλώνουμε.

Καλά Χριστούγεννα.